

7. listopadu

**BL. MARIE TEREZIE OD JEŽÍŠE
(MARIE SCRILLI),
PANNY**

Marie Scilli se narodila 15. května 1825 v měšťanské rodině v toskánském Montevarchi [montevárki]. V jednadvaceti letech vstoupila do kláštera svaté Marie Magdaleny de' Pazzi ve Florencii, záhy však poznala, že je povolána k apoštolské práci s dětmi a mládeží. Vrátila se do Montevarchi, roku 1847 složila sliby ve třetím řádu tereziánského Karmelu, přijala jméno Marie Terezie od Ježíše a věnovala se výuce dívek. Roku 1854 získala souhlas k založení činné kongregace, později nazvané „Institut Naší Paní z Karmelu“. Roku 1859, v průběhu druhé italské války za nezávislost, byl klášter v Montevarchi obsazen armádou, posléze bylo společenství sester státním nařízením zrušeno, sestry se nuceně rozešly ke svým rodinám. Až roku 1875 se Marii Terezii podařilo otevřít internátní školu ve Florencii a o tři roky později znovu shromáždit řeholní společenství. Když 14. listopadu 1889 zemřela, měla kongregace pouze dvě sestry a jednu novickou, k rozkvětu společenství došlo až po smrti zakladatelky. Marie Terezie byla blahořečena roku 2006. Její památka se slaví 13. listopadu, v Čechách a na Moravě 7. listopadu.

Společné texty o pannách.

Modlitba se čtením**DRUHÉ ČTENÍ +**

Ze spisů blahoslavené Marie Terezie Scilli

(Dagli scritti di Madre Maria Teresa Scilli, Vaticano 2006, Autobiografia, 37)

On má radost, když se dokážeme vzdát potěšení z Něho, abychom se pro Něj namáhali – a pak se k Němu zase vrátili a v Něm si odpočinuli!

Vnímání Boží přítomnosti, jak už jsem řekla, mě provázelo nepřetržitě. V modlitbě už mi nepřinášely užitek knihy a ani jsem nebyla s to se modlit ústně. Bylo to přesladké sjednocení – modlitba klidu, nemýlím-li se; avšak pojmenovávám ji jako „sjednocení“, protože i při svých skrovných znalostech věřím, že má modlitba sjednocením skutečně byla.

Od tohoto přesladkého sjednocení jsem se neuměla odpoutat, nebo – lépe řečeno – nechtěla jsem se ho vzdát, dokud jsem nebyla přesvědčená, že tak opouštím Boha kvůli Bohu. Tedy že když opustím Boha v kontemplaci Marie, naleznu Její ve svých vlastních povinnostech, ve starostech Marty. Myslím si totiž, že kdyby Marta přikládala svým starostem tu důležitost, která jim patří – a ne větší! –, kdyby jim úplně nepropadla, nebyl by jí Božský Mistr pokáral. Vždyť On má radost, když se dokážeme vzdát potěšení z Něho, abychom se pro Něj namáhali – a pak se k Němu zase vrátili a v Něm si odpočinuli.

Jak dobrou rádkyní je nám v tom – jako i ve všem ostatním – čistá láska k Tobě! A jak je snadné ji smíchat s naší sebeláskou, s vlastním uspokojením. Láska směřující k našemu uspokojení – i kdyby se týkalo něčeho duchovního – není dobrá. Tomu nevěřím. A poté, co jsem četla některé věci – zdá se mi, že ve spisech svaté Matky Terezie – ani neuvěřím. Ale jak jsem řekla: už před jejich přečtením jsem měla stejný názor.

Vidím, jak nesmírná ubohost je to, co jsem sama zažila: že totiž buď chceme být zbožní a duchovní po svém, nebo zbožní a duchovní nejsme vůbec. V mládí často upadáme do prvního omylu, později, pokud nejsme skutečně velicí, do druhého neštěstí.

Ach, můj Bože! Jak špatnou věcí je pýcha! Dokonce tou nejhorší, když nás vnitřně rozkládá a zneužívá naše nejkrásnější obdarování: schopnost pravdivě chápat. Kéž bychom tuto schopnost užívali skutečně k tomu, k čemu jsi nám ji daroval... jak šťastní bychom byli! Proč jen nechápeme, když Ty sám jsi nám dal tento dar chápavosti?

Ke svému neštěstí mrháme Tvým darem na věci plané a nestálé a snad nám to ani nedochází a nestihneme si to uvědomit – buď proto, že nám to není dáno, nebo že zemřeme dříve, než prohlédneme.

Ó, jaká zaslepenost, ó, jaká zaslepenost! Takhle se ztratit v lidských naukách, ačkoliv nás nevedou k dosažení věčného cíle, jímž přeci nemůže být něco, co jednou vezme za své...

Ó, můj Snoubenče, ó, můj Snoubenče, jak tvrdé je – pro toho, kdo Tě tolik miluje –, jak tvrdé je si uvědomit, jak velice

lidé zanedbávají poznání Tebe..., jako by každá jiná věc byla mnohem důležitější!

Jaký rozvrat lidského uvažování! Vždyť dnes i ti nejlepší, kteří chtějí být opravdovými křesťany, schvalují a podle okolností dokonce dělají takové věci! A vymlouvají se tu na společenské konvence, tu na dnešní dobu, a sami se tak připodobňují světu a mění se k horšímu.

Ach, ty ničivá civilizace, která kousek po kousku zhášíš víru v srdci člověka!

Ó Snoubenče, ó, Snoubenče! Kdo, zprostřed tohoto nemírného světa, se odhodlá a bude Tě následovat? Jestliže se přece najde, bude se zdráhat pro svou špatnost. Jiný pak pro lidské ohledy. Dalšímu zabrání nevědomost, v níž vyrůstal a byl vychováván, poměry a bída. Nejsou to tito nevědomí, ani oni špatní, kdo se nechávají fascinovat prázdným světenským věděním. Jsou to spíše ti, které jsem zmínila úplně ponejprv, pyšní, kteří ustrnou v poznávání věcí Božích.

Ano, On vskutku *nemá, kam by hlavu složil*.¹ Všude bodláčí a trní,² *marnost nad marnost*.³

A bojím se, že i to, co vypadá jako ctnost, není pravou, solidní zbožností. Ano, bohatý neuteče⁴ hnán strachem, že se nakazí: místo, aby se nám ze světské slávy zvedal žaludek, lačníme po ní a těšíme se z toho, když ji máme na dosah.

¹ Mt 8,20. ² Srov. Iz 7,23-25. ³ Kaz 1,2. ⁴ Srov. Am 2,14.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Gal 5,14.13; Jan 13,34

Celý Zákon ve své plnosti je obsažen v jediné větě: „Miluj svého bližního jako sebe.“ * Navzájem si posluhujte láskou.

V. Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem: jak jsem já miloval vás, tak se i vy milujte navzájem. * Navzájem.

Nebo:

DRUHÉ ČTENÍ

Ze spisů blahoslavené Marie Terezie Scilli

(Dagli scritti di Madre Maria Teresa Scilli, Vaticano 2006, Autobiografia, 90-91)

Ve mně, nade mnou, okolo mě, voluntas tua fiat

V červenci, o svátku svatého Jakuba, jsem během svatého přijímání dostala silný srdeční záchvat. Obvykle takové záchvaty po chvíli odezněly, ale tentokrát zběsilé bušení srdce neustávalo a provázela ho nevolnost, patrně vyvolaná trápeními a těžkostmi uplynulých dní. Nebylo mi nijak dobře, po několik měsíců to šlo ode zdi ke zdi. Moje vnitřní situace byla politováníhodná – jako by si ďábel vyžádal, aby mě mohl zkoušet do krajnosti. Nacházela jsem se v neprostupných temnotách aniž bych tušila, odkud vyhlížet paprsek světla. Bože můj, říkala jsem, ach neber mně ubohé to jediné útočiště (myslím tím víru), které člověku v tísní a soužení ještě zbývá. Měla jsem za to, že si za všechno můžu sama a že si nic jiného nezasloužím, a tak jsem neustále opakovala: Stvoř mi čisté srdce, Bože, a obnov ve mně ducha vytrvalosti! V tomto mučivém stavu, který ani neumím kloudně popsat, jsem neměla nikoho, o koho bych se mohla opřít. Boha už jsem nenacházela, světlo víry mi bylo také vzato, naděje a vnímatelná láska byly ty tam. Padla jsem v duchu k patě kříže a ze všech sil se snažila nabídnout Pánu sebe samu jako dobrovolnou oběť k jakýmkoliv mukám, ano, i k samotné smrti (která se pro mě stala něčím děsivým).

Všem těm temnotám a pokušením šel v patách strach, že se pro svou nedostatečnost a malost dočkám rozpuštění kongregace. Na to jsem říkala: Pane, sama ze sebe nemohu vůbec nic. Ale i kdybych snad mohla, nechtěla bych, vždyť netoužím po ničem jiném, než aby se ve mně, nade mnou, okolo mě... voluntas tua fiat. Má-li kongregace mým přičiněním pokračovat, prospěš mi na pomoc, fiat. A jestli mám své dílo opustit a přijít k Tobě, s obavou, že spolu s mým životem zanikne i ono, fiat. Jestli chceš, abych ještě chvíli žila a ztrápená bez-

mocně přihlížela, jak se hroutí, co jsem vybudovala a čeho dosáhla... fiat. Ano, můj Bože! Stále budu opakovat, ať se stane, co Ty chceš... fiat... Je-li to možné, odejmi od nás tento kalich.

Začátkem listopadu onemocněla jedna z mých prvních společnic. Zemřela o svátku Obětování Panny Marie. Nemoc byla těžká a postupovala rychle. Téměř současně zemřela ještě další, tolik dobrá, která byla ve zkušebním období. I můj zdravotní stav se prudce zhoršil a kromě jediné sestry a jedné nové postulanky nakonec onemocněly všechny spolusestry. Musely jsme si zjednat světské pomocnice. Náš řeholní dům se octl v takovém rozvratu, že mi to působilo nepředstavitelnou bolest. Všechno to byla jedna velká tvrdá zkouška bez sebe-menší útěchy a na mě dolehla nesmírná sklíčenost. Opouštěly mě zbytky sil.

O svátku Neposkvrněného Početí jsem poprosila, aby přede mě dali kříž. Nezmohla jsem se na nic jiného, než že jsem tu a tam zvedla oči, zahleděla se na Ukřižovaného a v bolestech srdce Mu opakovala: Vám svěřuji Vaše dílo, Vám svěřuji všechny Vaše – i mé – sestry!¹ Zdálo se, že s mou smrtí se vše rozpadne a skončí. Všechno vkládám do Tvých rukou, fiat. Téhož dne mi Pán dopřál znatelnou úlevu.

¹ V této větě přechází bl. Marie na okamžik do vykání.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Srov. 2 Kor 1,5.10

Ze všech stran se na nás valí Kristovo utrpení, * skrze Krista se nám dostává všestranné útěchy.

V. On nás už z tolika nebezpečí života zachránil a také zachrání; ano, v něj skládáme naději, že nás bude zachraňovat i nadále, * skrze Krista se nám dostává všestranné útěchy.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Všemohoucí věčný Bože, blahoslavená Terezie se z lásky k tobě zcela zaslíbila modlitbě a péči o mládež a o chudé; na její přimluvu nám dopřej, abychom i my v tomto světě s láskou pracovali pro tebe a došli odpočinutí v tobě. Skrze tvého Syna...